

Heid Cat zondag 27 vr/antw 74

1 kinderdoop 2 doopouders 3 gedoopten

Gemeente,

De Heilige Doop. De vergelijking met een sleutel. Op zich is dat oud ijzer hoegenaamd niks waard, maar als je bij de notaris vandaan komt en het contract is getekend, dan de sleutel het bewijs dat je vrije toegang hebt tot en in heel het huis. De Heilige Doop. Dat water. Op zich stelt dat niet veel voor: gewoon water en zoveel is het niet. Maar voor wie gelooft is dat water van de doop het bewijs dat je toegang hebt tot heel het huis van Gods Koninkrijk. Want dat doopwater is teken en zegel van het bloed van de Heere Jezus en van de Heilige Geest. En dat blijkt ook uit de uitdrukkingen van het Nieuwe Testament die verbonden worden met de doop: afwassing of vergeving der zonden, en: bad der wedergeboorte of nieuw leven.

We zagen heel duidelijk: de doop is teken en zegel van wat God doet. Niet van mijn geloof, maar van wat God doet: vergeven, afwassen, wedergeboorte, nieuwe leven schenken. En we zagen: wie gelooft, die heeft alles, wie niet gelooft, heeft niets.

Nu de vraag van vanavond, vraag en antwoord 74. Zal men ook de jonge kinderen dopen? Een vraag die allerlei toonaarden ook vandaag de dag naar voren komt. In de christenheid, in je vrienden- groep, in je familie, in je hart: is het wel Bijbels om kleine kindjes te dopen?

1 kinderdoop

Ik zou zeggen: leer één tekst uit uw hoofd. Catechisanten weten dat wel. Als je moeder je vannacht om drie uur wakker maakt en zij zegt: 'kinderdoop' dan weet jij direct wat je zeggen moet: Romeinen 4:11. Bepaalde teksten bij bepaalde onderwerpen moeten we eigenlijk gewoon weten. Nou deze ook: kinderdoop - Romeinen 4:11. Ja, maar daarin gaat het toch niet over de doop? Nee, over de besnijdenis. Maar hoe zit dat dan, wat wil Paulus in Romeinen 4 duidelijk maken? Dit: het gaat over de rechtvaardiging door het geloof. Dat zondaren alleen door het geloof rechtvaardig voor God zijn. Rechtvaardig: vlekkeloos, zonder schuld. En dan ook met verlangen om Hem te dienen uit dankbaarheid.

Nou, zegt Paulus in Romeinen 4, dat was nou bij Abraham al het geval. Dat is niets nieuws, dat zien we al bij Abraham. Abraham is door het geloof gerechtvaardigd. Dat zegt ook Psalm 32 van David. Want die spreekt mensen zalig van wie de zonden

zijn vergeven. Dat is die rechtvaardigheid voor God: vergeving van zonden en daardoor nieuw leven. En deze Abraham is de vader van alle gelovigen. Alle gelovigen. Toen, ruim 1000 jaar voor Christus en nu ruim 200 jaar na Christus. In Oude en in Nieuwe Testament. Abraham die geloofde is de vader van hen allen die geloven. God maakt zondaren op één en dezelfde manier zalig. Of ze nu besneden zijn of niet, Jood zijn of heiden. Leven voor de komst van Christus op aarde, of na de komst van Christus. Want Abraham was toen nog niets eens besneden toen hij geloofde en gerechtvaardigd werd. En de besnijdenis die hij toen ontving was een zegel van de rechtvaardigheid van het geloof. De besnijdenis was een zegel van de vergeving der zonden, van het nieuwe leven van wedergeboorte. Daar was de besnijdenis teken en zegel van.

Dan vallen twee dingen op. De besnijdenis is zegel van wat God doet: zonden vergeven, nieuw leven schenken. En: dat is precies hetzelfde als waar de doop teken en zegel van is. Ook van de vergeving der zonden en het leven van wedergeboorte. Dus besnijdenis en doop zijn teken en zegel van exact dezelfde dingen.

En die besnijdenis die gold Abraham, die geloofde, en ook Izak en heel zijn nageslacht, die toen nog niet eens geboren was. De besnijdenis moest toegediend worden aan de gelovige Abraham en zijn nageslacht. Want de besnijdenis is geen zegel van het geloof. Dan zou je zeggen: alleen wie gelooft mag besneden worden. Want iets wat er niet is, kun je niet verzegelen. Als de doop precies hetzelfde uitbeeldt als de besnijdenis dan mag je toch wel aannemen dat die ook bediend moet worden aan de gelovigen én hun nageslacht. Want ook de doop is geen zegel van het geloof. Dan zou je zeggen: alleen waar geloof is mag gedoopt worden. Maar de doop is zegel van de vergeving en de wedergeboorte.

Dan zou het toch wel heel vreemd zijn als in het Oude Testament de besnijdenis wél aan kinderen bediend zou moeten worden, maar de doop in het Nieuwe Testament niet. Dat zou vreemd zijn, dan zouden we nu armer zijn dan onder het oude testament. En: dan zou het Nieuwe Testament dat toch wel heel duidelijk aangegeven hebben. Zo van: Mozes heeft u bevolen de kinderen te besnijden, maar ik zeg u.....

Dus er waren twee mogelijkheden om besneden te worden: als je tot geloof kwam, zoals Abraham, en daarna als je nageslacht was van een gelovige, zoals Izak en alle nakomelingen. Dus er zijn twee mogelijkheden om gedoopt te worden: als je tot geloof komt op het zendingsveld en als je

nageslacht bent van een gelovige. En als je dan als kind niet gedoopt bent, omdat je voorgeslacht het geloof verlaten heeft, het verbond verbroken heeft, dan word je gedoopt als je tot geloof bent gekomen.

Waarom dat zo is? Dat heeft met het verbond te maken. God heeft met de gelovigen Zijn verbond opgericht, dat Hij hen liefheeft en zal blijven liefhebben. Hij scheidt de gelovigen en hun nageslacht af in een schip naar de heerlijkheid. Omdat Hij dat wil, dat noemen we Zijn goedertierenheid, daarom ook dat nageslacht. En als er gesproken wordt van een nieuw verbond, dan staat niet tegenover het verbond met Abraham, maar tegenover het verbond op de Sinai. Toen had God de wet op twee stenen tafelen gegeven en God had de tabernakeldienst ingesteld. Maar dat zou niet echt helpen. Dat zou niet verhinderen dat het volk Hem zou verlaten. Daarom zal God door Zijn Geest de wet in hun harten schrijven en hun zonden vergeven. Precies wat Hij Abraham had beloofd. Er is een verbond door heel de Bijbel heen. De heidenen worden immers bij Israël ingelijfd, niet naast Israël op een aparte manier behandeld door God, maar bij Israël ingelijfd. De beloften die oudtijds alleen Israël golden, gelden nu ook heidenen.

Want bij verbond hoort belofte. Ik zal u tot een God zijn. Genesis 17. En die beloften blijft heel de Bijbel door hetzelfde. Ik zal u tot een God zijn. Genesis 17. Jeremia 31 als belofte van het nieuwe verbond. In II Korinthe 6 in de Nieuw Testamentische gemeente en in Openbaringen 21 in het nieuwe Jeruzalem. Steeds dezelfde belofte: Ik zal u tot een God zijn. En die belofte geldt de gelovigen en hun nageslacht. De volgorde is niet: God roept mensen, er komen mensen tot geloof en dan worden ze gedoopt omdat ze geloven en hun zonden zijn vergeven. Maar de orde is: God belofte de gelovigen en hun nageslacht vergeving en wedergeboorte. Van die belofte is de doop teken en zegel, daardoor komen zondaren tot geloof en zo wordt de beloften vervuld.

En dat Gods belofte en werk overal aan vooraf gaat, dat wordt zo mooi duidelijk in de kinderdoop.

In antwoord 74 komen we deze elementen ook tegen. Want als we globaal antwoord 74 nagaan dan valt ons één ding op: de catechismus haalt er heel wat bij. Het verbond, de gemeente, het geloof, de toezegging, de belofte dus, de kerk. Vaak blijkt dat de keuze voor de volwassendoop niet los staat. Dat was bij Bunyan en Spurgeon anders en bij sommigen vandaag de dag, maar vaak blijkt dat het gewoon niet waar is: we denken overal hetzelfde over, alleen in plaats van kinderdoop hebben

wij alleen volwassendoop. En in vele gevallen voelt iemand die voor de volwassendoop is dat zelf ook aan. Die kan het in een kerkelijke gemeente, wat lichter of zwaarder, niet meer uithouden. Het is niet 'alleen' de kinderdoop/volwassendoop die verschil maakt. Het hangt samen met andere dingen. Met verbond, belofte, genade, erfzonde. En dat is wel een gesprek waard. Probeer dat ook open en mogelijk te houden.

2 doopouders

Het is heel wat om ten doop te houden en om gedoopt te zijn als kind. Het is heel wat om ten doop te houden. Dan doe je dat op grond van Gods belofte van vergeving en wedergeboorte, op grond van het verbond. Dat is heel wat. Want heeft een achtergrond. Dat wij met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren en daarom aan allerhande ellendigheid, aan de verdoemenis zelf onderworpen zijn en in Gods rijk iet komen kunnen tenzij zij wederom geboren worden. Daarmee loop je naar doopvont. Ons kindje is naar recht, in Adam, Romeinen 5, Uw oordeel en toorn onderworpen. U hebt het recht het voor eeuwig te verwerpen. Het is in Adam begrepen geweest toen die zondigde en het heeft een hartje dat niet anders zal willen en kunnen dan zondigen. Het is een vijand van Jezus. Vijandig gezind tegenover God en Zijn heil. Nee, als ik naar ons kindje kijk voel ik dat niet. Dan voel ik: wat een liefje, wat een schatje. Maar: als ik naar Gods Woord hoor dan erken ik: dat is niet het enige. Dit liefje, schatje is kind van Adam. En als ik naar mezelf kijk, dan, ja dan heb ik dat geleerd. Ik ben in Adam schuldig en verdien Gods vloek en oordeel, ik ben vijand van genade. Altijd tegendraads. Als ik dat ben, zal en kan mijn kind niet anders zijn. Het is wat om een kindje te krijgen. In Adam begrepen.

Dat kleurt het gemeenteleven en het geloofsleven. Wordt dat misschien onderschat of ontkend door hen die de volwassendoop voorstaan? Is er daarom een andere sfeer in zulke gemeente, omdat dit een vergeten of ontkend element is.

Maar.....God zij dank daar is het verbond. Dat schip waarin God ook de kinderen laat geboren worden. Het schip van Zijn verbond. Hij belooft dit kind vergeving en wedergeboorte. Vanuit Zijn goedertierenheid. Puur vanuit Hem. De doop is teken en zegel dat ons Adamskindje is ingescheept in Zijn verbond. Dat maakt de kinderdoop zoveel rijker en anders dan opdragen. Opdragen dan komen ouders met hun kindje naar God. Maar de kinderdoop laat zien: het is zoveel rijker: God komt tot ons kindje met Zijn verbond.

Dat wordt heel sprekend als we denken aan kinderen, baby's die jong sterven. Als het gebeurt dat een vader en moeder in verwachting zijn. En nog voor de geboorte of kort daarna overlijdt dat kindje. Miskraam zegt men dan, of levenloos geboren. En het kamertje blijft leeg. En de kraamtijd blijft uit. Of het baby'tje overlijdt na enkele maanden, een jaar. En dan? Dan komt een keer de vraag naar boven: waar is ons kindje nu? Wat is de eeuwige bestemming van ons kindje? Dan is dat een vraag. Een vraag, want je kunt niet zeggen: natuurlijk is zo'n kindje in de hemel. Het heeft geen kwaad gedaan en was zich nergens van bewust. Zo'n kindje hoor gewoon in de hemel. Nee, nee, dat kun je niet belijden. Je kent je Bijbel, je kent jezelf. In Adam.....

Maar, en u kunt het lezen in de Dordtse Leerregels hoofdstuk 1 par 17, de gelovige ouders moeten niet twifelen aan de zaligheid van hun jonggestorven kinderen. Vanwege het verbond. Misschien al verzegeld in de kinderdoop, misschien kon dat niet eens. Ze waren ingescheept en konden niet overboord springen. Ze zijn vooruitgehaald om al voor hun ouders de haven in geleid te worden. Uit kracht van het genadeverbond. Dat God al Zijn handen onder een kindje houdt voor het geboren is. Uit genade zalig. Ook zo'n kindje. In elk geval als één van beide ouders gelovig is. En als dat niet zo is: dan weten wij het niet, dan moeten wij zwijgen.

Iemand die de volwassendoop voorstaat zal of zeggen: o, ga er maar vanuit dat zo'n kindje zalig is, natuurlijk, maar dat is onbijbels. Of die zal zeggen: ik kan er niets over zeggen: zekerheid kan ik je niet geven. Wat is de Bijbel met verbond en belofte rijk en troostvol!

Als je je kindje ten doop mag houden dan is dat wat. Voor je rekening te nemen dit kindje op te voeden. Christelijk op te voeden, want het heeft een onsterfelijke ziel. En het zal geneigd zijn God en zijn naaste te haten. Als je het vrij opvoedt zal het altijd het verkeerde kiezen. Maar wat is Gods heil rijk. Heerlijk. Verbond en belofte. Dat zijn schatten. Dat te laten merken aan je gezin: het zijn schatten die beloften van God in Zijn dienst. Vergeving en wedergeboorte. Ken ik ze zelf? Hoe zal ik kunnen opvoeden als ik zelf niet weet van deze rijkdommen en als ik zelf niet weet hoe verloren ik ben? De doop roept om geloof van ouders. De opvoeding roept om geloof als ouders. Laat het maar knellen: HEERE, we verlangen kinderen, maar ik kan niet opvoeden want ik ken U niet. Verlos mij. Laat het maar knellen: ons kindje behoort gedoopt te wezen, maar hoe kan dat, want ik ken U niet. Verlos mij.

Zo je gedoopte kinderen opvoeden. En dat mag je doen in de bedding van het verbond. Dat wil zeggen: Zijn Naam aanroepend. HEERE, wilt U de opvoeding zegenen. En HEERE, dat wilt u, daar hebt U de doop voor gegeven. En ook alle scherven van de opvoeding kunnen niet ongedaan maken dat die bedding eronder ligt: HEERE, gebruikt U het.

En dat blijft, ook als kinderen niet meer bereikbaar zijn. Ouders hebben moeten loslaten. Het kind ging en gaat zijn eigen weg, van de Heere en Zijn dienst vandaan. Eerst kon er nog over gesproken worden, later ook dat niet meer. Elk aanknopingspunt is weg. Maar, zegenrijk maar, waar God dit kind in Zijn verbond heeft opgenomen, heeft Hij Zijn Naam aan dit kind verbonden. Dan mogen we de Heere daaraan houden en daarop pleiten. De Heilige Doop heeft dat bevestigd en verzegeld. Zo kan/mag er ook gebeden worden voor gemeente en kerk. Denk aan het bidden van Mozes voor het volk in Exodus 32:11-13, van Jozua in Jozua 7:9, van Asaf in Psalm 74:20. Van Daniel in Daniel 9. "Doe het om Uws Naams wil". En zo heeft Hizkia gebeden voor zijn zoon Manasse. Maar toen Hizkia stierf leefde Manasse nog onbekeerd. Maar hij is tot bekering gebracht zelfs jaren na de dood van zijn biddende vader Hizkia. (II Kronieken 33).

3 gedoopten

Het is heel wat om gedoopt te zijn als kind. Inderdaad, dat is heel wat. Dat blijkt ook wel uit de 2 geschiedenissen waarmee de Heilige Doop vergeleken wordt in de Bijbel. Dat zijn de zondvloed. Waar Noach met zijn gezin in de ark wordt gered. Door de zondvloed heen. I Petrus 3. Daar staan Noach en zijn kinderen: door de zondvloed heen op een nieuwe aarde. En de doortocht door de Rode Zee. I Corinthe 10. Waar heel het volk Israel door de Zee geleid wordt en verlost wordt uit Egypte. Daar staan ze: op de overzijde van de Rode Zee, de weg naar Kanaan ligt open. Opmerkelijk dat deze twee geschiedenissen met de doop vergeleken worden. Geschiedenissen van een heel gezin en een heel volk. De HEERE noemt heel Israel ook: Mijn volk. En in I Corinthe 7 worden de kinderen van de gelovigen heilig genoemd: toebehorend aan God.

Dat is heel wat: als door de zondvloed heen gered te zijn: van het oordeel gered. Verdient direct om te komen in Gods toorn in de moederschoot, maar: mogen leven in de gemeente. Dat is heel wat: als door de Rode Zee heen gered. Niet aan satan prijsgegeven, maar op weg gezet naar het hemels Kanaan. Dat beduidt de Heilige Doop. Dat roept om overgave, vertrouwen, geloof.

O wat dwaas, als je dan teruggaat. Terugloopt naar de zondvloed. Terug wilt naar Egypte. En toch: dat is het eerste wat we doen. Daartoe zijn we geneigd. Om uit het schip te springen. Dat water geeft veel meer ruimte en vrijheid dan dat schip. Maar het is water waar je in verdrinkt. Wordt meegesleurd en meegezogen tot je ondergaat in de draaikolken van het gericht.

Is dat ons leven nog? Is dat nog steeds de richting van ons hart? Ben je daar nooit mee in de knel gekomen dan? HEERE, U belooft mij vergeving en wedergeboorte, nieuw leven, maar ik wil niet en ik kan niet. HEERE, ik mag U kennen, ik moet U kennen, maar ik wil en ik kan het niet. Help mij, verlos mij! En dan, dan is de doop zo rijk.

We denken maar aan het beeld, en natuurlijk gaat beeld mank, maar aan het beeld van de cheque. Een cheque van de plaatselijke bakker die goed is voor brood ter waarde van € 50,-. Als er echte crisis komt dan mag je die cheque nemen en laten zien aan de bakker en je krijgt voor zoveel geld brood mee. Zonder iets te betalen mag je het vragen en krijg je het mee. Maar o als iemand die cheque in een laasje weglegt van zijn leven en niet meer aan denkt. Die kan van honger sterven als er armoede komt. En met de cheque aan brood in huis verga en sterf je van honger.

God belooft vergeving en vernieuwing. En de doop is als het papier van de cheque: zichtbaar gemaakt en je gegeven. Goed voor vergeving en vernieuwing. Dat roept om geloof, vertrouwen, overgave. Met maar één bedoeling: dat ik in mijn leven met deze cheque naar de hemelse toonbank ga en smee om de vervulling. Om vergeving, om vernieuwing. Want dat heb ik nodig. Zonder vergeving ga ik verloren, klaagt de schuld mij aan en kan ik niet betalen. Zonder vernieuwing blijf ik blind: blind voor mijn zonden, blind voor Christus, blind voor alles van God. O HEERE, geef mij wat op die waardebon staat. Geef mij wat U hebt beloofd. En Hij geeft het, ik mag erom vragen, zonder dat ik iets heb om te betalen, zonder dat ik iets heb aan goede werken. Maar de doop is het bewijs: ik mag erom vragen en het zal mij gegeven worden.

Maar als ik de doop vergeet. De beloften vergeet. Achteloos laat liggen. Omdat ik leef voor het aardse. Of omdat ik leef en genoeg heb aan mijn godsdienst op zich. En ik laat de beloften voor wat ze zijn. En de cheque ligt in de kast van mijn leven, maar ik ga onverzoend en onvernieuwd verloren. Want ik heb niet gewild. En de belofte was mij gedaan en de cheque ervan gegeven, maar ik heb het niet geacht.

Nooit vergeten dat er twee soorten kinderen des verbonds zijn. En liggen de Bijbelse lijnen zo: die ongehoorzame verbondskinderen die door ongeloof de belofte krachteloos maakten dat is eigen schuld, eigen keuze. En die gehoorzame kinderen van het verbond, die kwamen en smeekten om vervulling, dat is puur genade. Puur vanuit God en Zijn belofte die overal doorheen brak.

En juist dan kan er de aanvechting komen:

Ja maar, ik heb zoveel schuld, ik heb God zolang laten wachten. Ik verdien het helemaal niet. Zie de doop: God belooft me heil.

Ja maar, ik maak zoveel mee. Tegenslag, narigheid. Gods hand is zo me tegen en slaat me zo weg lijkt het wel. Zie de doop. God belooft mij heil.

Ja maar, ik voel niks, ik merk niets van God, mijn hart is zo koud, God verhoort mijn gebed niet lijkt het wel. Zie de doop. God belooft mij heil.

Ja maar, ik kan Hem niet dienen, de zonde is leuk en bidden en bijbellezen vallen zo zwaar. Zie de doop. God belooft het mij.

Vertrouw je in geloof toe aan deze God. De God van je doop. Dat mag beleden worden in openbare geloofsbelijdenis.

Ja maar, is het wel echt, meen ik het wel, of doe ik het voor de vorm, omdat ik weet dat het zo hoort? Maar, zegenrijk maar, de kinderdoop heeft duidelijk onderstreept, bevestigd: de HEERE bedoelt het wel goed met mij. Hij is gewillig mij te behouden. Hij heeft ondubbelzinnig laten blijken in de doop. Als ik niet meer weet of ik het wel echt meen naar God toe, dan zegt de doop: God meent het wel naar jouw toe. Als mijn geloof wankelt, mijn goede gezindheid wankelt, dan toont de kinderdoop: Gods goede gezindheid is vast en zeker. God zij dank hing de doop niet af van mijn geloof! Maar van Gods goedertierenheid/verbondstrouw. O als de lamp van de doop toch hing aan de draad van mijn geloof, o dan zag het er zo slecht uit. maar het is net andersom: de lamp van mijn geloof hangt aan het koord van Gods verbondstrouw en belofte. Hij is gewillig. O, vertrouw Hem dan, geef je aan Hem over!

Amen